

των, καὶ θεωρῶσι τὰ ὑπ' αὐτοῦ γεγόμενα ὡς καλῶς ἔχοντα καὶ νὰ ἐπικυρῶσιν αὐτά.

• Πρὸς δέ, παραχωροῦμεν ὀριστικῶς εἰς τὸν ρηθέντα Μαμφρέδην τὸ πριγκηπάτον τοῦ Τάραντος, τοῦ Πόρτο-Ροσίτου ἄχρι τῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ Βρανδάνου, ἐπίσης καὶ τὰς κομητείας τοῦ Μοντεσκαλιόζου, τοῦ Τρικαρίκου καὶ τῆς Γραβίνας, τὰς ἐκτεινομένας ἀπὸ τοῦ Βάρι ἄχρι τοῦ Παλινοῦρου, καὶ ἀπὸ τοῦ Παλινοῦρου ἄχρι τοῦ Πόρτο-Ροσίτου.

• Παραχωροῦμεν αὐτῷ προσέτι τὴν κομητείαν τοῦ Μόντε-Σάντ-Αγγιολο μεθ' ὅλων τῶν τίτλων αὐτῆς, τιμῶν, δικαιοματίων, κωμῶν, γαιῶν, φρουριῶν, ἐπαύλεων καὶ ἐξαρτημάτων. Ἐπικυροῦμεν δ' ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ πᾶσαν ἄλλην κτήσιν, ἣν ἡ Ἡμετέρα Μεγαλειότης παρεχώρησεν αὐτῷ ἐν τῇ αὐτοκρατορίᾳ, ὑπὸ τὸν ὄρον ν' ἀναγνωρίζῃ τὸν Κορράδον ὑπέρτατον αὐτοῦ κύριον κτλ'.

Αὕτη ἦτο ἡ θέλησις τοῦ αὐτοκράτορος, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς διαθήκης αὐτοῦ, ἣν ἐπιμελεῖς τινὲς ἱστορικοὶ ἀναφέρουσιν· ἀλλὰ δὲν ἦτο καὶ ἡ τοῦ Πάπα Ἰννοκεντίου.

Εἶδομεν ὅτι ἅπανα ἡ τῶν προκατόχων τούτου πολιτικὴ συνίστατο εἰς τὴν κατάλυσιν τῆς τῶν Γερμανῶν αὐτοκρατορίων ἐν Ἰταλίᾳ ἐξουσίας, καὶ ὅτι ἡ ρωμαϊκὴ αὐλή, μὴ δυνηθεῖσα νὰ παρακωλύσῃ τὸν οἶκον τῆς Σοηβίας ἀπὸ τῆς, διὰ τοῦ γάμου τῆς Κωνσταντίας μετὰ τοῦ Ἐρρίκου, ἀποκτήσεως τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως, πᾶσαν κατέβαλλε προσπάθειαν ὡς ματαιώσῃ τὴν ἐν τῷ βασιλείῳ τούτῳ ἐδραΐωσιν τοῦ αὐτοκράτορος, παρακωλύουσα τὴν ἐν χερσὶ τούτου συγκέντρωσιν τῶν δύο ἐξουσιῶν. Αὕτη δ' ἦτο ἡ ὁδός, ἣν ἐβάδισε καὶ ὁ Ἰννοκέντιος.

Φίλος ἰσχυρός, γείτων καὶ δυνάμενος ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν νὰ σὲ καταστρέψῃ, εἶναι πολλῷ κινδυνώδεστος ἐχθροῦ μεμακρυσμένου, καθ' οὗ δύνασαι νὰ ἀντεπεξέλθῃς μετὰ τινος ἐλπίδος ἐπιτυχίας.

Ὁ Ἰννοκέντιος, ἀνὴρ συνετὸς καὶ μεγίστην ἔχων τῶν τοῦ κόσμου πείραν, ὑπεδαύλισε τὴν ἀπλησίαν τῶν Νεαπολιτανῶν βαρῶν. Ἐκαστος τούτων, ἐλπίζων νὰ καταστῇ ἀπόλυτος δεσπότης, ἐξήγειρε τοὺς λαοὺς κολακεύων αὐτούς, κατὰ τὴν παλαιὰν μέθοδον, διὰ τοῦ θελητικῆς ἐλευθερίας ὀνόματος, καὶ λέγων ὅτι ἔδει νὰ φονεῖσθῃ ὁ τύραννος καὶ νὰ καθαρῖσθῃ τὸ βασιλεῖον ἀπὸ τῶν βαρβάρων, — ἐνφ' ὃ Μαμφρέδης παρῶτρυνεν αὐτούς νὰ μείνωσι πιστοί, ἐξαιρῶν τὰς ἐπολαύσεις τῆς πίστεως καὶ ἀποκαλῶν ἠπαναστάτας τοὺς ἐχθροὺς του. Ἐν ταῖς ἐξεγέρσεσιν, τὰ ὀνόματα τοῦ ἐπαναστάτου καὶ τοῦ τυράννου οὐδεμίαν αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ ἔχουσι σημασίαν καὶ οὐδὲν ἠθικὸν ἐντιπροσωπεύουσιν ἐν τῷ πνεύματι τῶν λαῶν, περιμένουσι δὲ τὴν ἐρμηνείαν αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἐκβάσεως τῶν μαχῶν. Τότε ἰ ἀνθρωποὶ βλέποντες τὰς καθεῖρξεις, τὰς ἐξορίας, τὰς κεκομμένας καὶ ἐπὶ τῶν τασσάλων ἐμπεπηγμένας κεφαλὰς, ἔνεκα

τῆς ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ αὐτῶν ὑπαρχούσης ἔκπαλαι μεταξὺ ποιότης καὶ ἐγκλήματος ἀδελφότητος, χωρὶς νὰ ἐρευνήσῃσι περαιτέρω, ἀποδίδουσι τὸ ἄδικον εἰς τοὺς ἠτηθέντας.

Ἡ ἀποδοκιμασία παρακολουθεῖ τὸν ἀποχωρήσαντα, ἐνφ' ἡ ἀτιμία τοῦ ἄλλου ἐξαγνίζεται ἐν τῇ νίκῃ.

[Ἐπιτεταῖ συνεχῆς].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Εἰς τὸ προσεχές:

ΓΑΜΟΙ ΧΡΥΣΟΙ

Ἀθηναϊκὰ ἀπρόοπτα.

ΠΑΥΛΟΥ ΛΙΝΔΑΟΥ

ΕΛΕΝΗ ΓΙΟΥΓΚ

[Τέλος]

ΙΓ'

«Κάννες, (*Alpes maritimes*).

•3 Ἰανουαρίου 1881.

• Ἀγαπητὲ Ἐξάδελφε!

• Κλινῆρης χαράσσω μετὰ κόπου τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμάς· μόνον δι' ἐν πρᾶγμα δύναμαι νὰ σὲ καθησυχάσω: τὸ προσκλητήριόν σου ἦτο ἀντάξιον ἐκείνης, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ ἐνεπιστεύθην· μὴ μὲ ἐρωτᾷς ὅμως ποία εἶνε ὄρκος φοβερός μὲ ἐμποδίζει νὰ ὀμιλήσω, καὶ ἔπειτα, ὅταν τις εἶνε τόσῳ σοβαρῶς ἀσθενής, ὡς ἐγώ, πρέπει νὰ φυλάττῃ τοὺς ὄρκους του· σοὶ γράφω μόνον ὅτι, ἂν τὴν ἐγνωρίζεις, θὰ τὴν μετεχειρίζεσο μετ' ἴσης πρὸς ἐμὲ ἀγάπης καὶ φιλίας. Παύω, διότι καὶ νὰ γράφω ἀκόμη τὸ κάμνω παρὰ τὰς διαταγὰς τοῦ ἱατροῦ.

• Χαῖρε.

Ἡ ἀγαπῶσά σε καὶ δεινῶς πάσχουσα ἐξαδέλφη

Ἀγγελικὴ Πρετίνα.

• Πρὸς τὴν αὐτοῦ ἐξοχότητα τὸν πριγκηπα

• Ριχάρδον τῆς Λοεμβούργης.

• Εἰς Λοεμβούργην.

ΙΖ'

• Βερολίνον τῇ 23 Φεβρουαρίου 1881.

• Ἀγαπητῇ μοι Ἀγγελικῇ.

• Διατί δὲν μοι ἀπήντησες εἰς τὴν ἐπιστολήν μου τῆς 25 Δεκεμβρίου; καὶ ἀφοῦ μοι ἔστειλες τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν σοὺ ἔγραψεν ὁ Ριχάρδος, διατί δὲν ἔγραφες καὶ σὺ μίαν λέξιν ἐν ὑστερογράφῳ; μήπως εἶσαι ἀσχημα. Σὲ παρακαλῶ πολὺ, γράψε μου τάχιστα περὶ τῆς ὑγείας σου! γνωρίζεις πόσον σὲ ἀγαπῶ καὶ ἐπομένως πόσον ἀνησυχῶ. Ἄχ! ἂν ἦδυνάμην νὰ σὲ βοηθήσω, νὰ σοὺ δώσω τὴν ζωὴν μου, ἢ

ὁποία μοῦ εἶνε βάρος πλέον, θὰ ἦσο εὐτυχὴς διὰ τοῦτο.

• Γράψε μου γρήγορα εἰς Μόναχον Poste-Restante.

• Τὴν ἀπόφασιν, περὶ ἧς σοὶ ἔγραψον ἐν τῇ προηγουμένῃ ἐπιστολῇ μου, τὴν ἔλαβον ὀριστικῶς πλέον· τὴν 26 ἀναχωρῶ.

• Μετὰ τὴν πολυθρόλλητον ἐκείνην ἐσπέραν, ἦλθον εἰς Βερολίνον καὶ διηλθον τὰς ἑορτάς. Ἀφοῦ δὲ ἀπέλυσα τὴν θαλαμηπόλον μου καὶ μετὰ λύπης ἀπεχαιρέτισα τὴν κυρίαν Ταγματάρχου, ἀπῆλθον λέγουσα ὅτι ἀναχωρῶ δι' Ἀμερικὴν ὅλοι τὸ ἐπίστευσαν, πράγματι ὅμως ἐφθασα μόνον μέχρι Λονδίνου, ἐκεῖθεν ἀπέσυρον ἐκ τῆς τραπέζης τὰ χρήματά μου καὶ ἐπανῆλθον ἐδῶ, ἀγνωστος, κατοικῶ δὲ εἰς τὸ Μεγάλον Ξενοδοχεῖον. Μετὰ κόπου πολλοῦ ὅμως κατάρθωσα νὰ διορθώσω τὰς ὑποθέσεις μου.

• Τὴν περιουσίαν μου διήρσα εἰς τρία ἴσα μέρη, τὰ δύο τὰ ἐδώρησα εἰς εὐεργετικὰ Καταστήματα τῆς πατρίδος μου Πολωνίας καὶ εἰς τὴν δευτέραν μου πατρίδα τὴν Γερμανίαν, τὸ δὲ ἕτερον τρίτον τὸ ἀφίερωσα εἰς τὴν μονήν, ἣτις μέλει νὰ μὲ περιελάβῃ. Τὰ δὲ κοσμήματά μου διὰ συμβολαίῳ τὰ ἄφησα εἰς σέ, ἢ εἰς τοὺς κληρονόμους σου· μετ' ὀλίγον θὰ σοὶ γνωστοποιήσῃς νὰ παραλάβῃς ἀπὸ τὴν Τράπεζαν τὰ τρία κιβώτια τὰ περιέχοντα τὰ οἰκογενειακά μου κοσμήματα.

• Μόνον ὁ ἐβέννινος ἐκεῖνος σταυρὸς λείπει αὐτὸν τὸν ἐκράτησα καὶ θὰ τὸν φέρω μέχρι τέλους τῆς ζωῆς μου· εἶνε ἐνθύμιον τῆς μητρός μου. Ἐπίσης λείπει καὶ τὸ προσευχητᾶριόν της, τὸ ὁποῖον ἐδώρησα.

• Τίποτε δὲν μοι ἔμεινεν, ἀλλ' οὔτε ἔχω καὶ ἀνάγκην τινός· ἐπὶ ὄρας ὀλοκλήρους ἐσκέφθην τί πράττω, Ἀγγελικῇ, ἀλλ' αἰσθάνομαι ὅτι δὲν θὰ μετανοήσω. Εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐγκαταλείψω αὐτὸν τὸν ἄχαρι, τοῦλάχιστον δι' ἐμέ, κόσμον· μετὰ τὸ ἐμοῦ καὶ τῆς μόνης εὐτυχίας, ἣτις δι' ἐμὲ ἀνέτειλε, παρενέβη πρόσκομμα: ἡ φοβερὰ ἁμαρτία ἄλλου, καὶ παντοῦ τὴν συναντῶ φοβεράν. Τί πταίω; Εἶμαι θῦμα...

• Καὶ τί μὲ ὠφέλησεν ἐάν, χάρις εἰς τὸν αὐτοκράτορα, μοὶ ἐπετράπη νὰ φέρω τὸ κοινὸν ὄνομα τῆς Ἐλένης Γιούγκ; Ἡ ζωὴ μου ἦτο μυστήριον καὶ προεκάλει τὴν κοινὴν περιεργίαν. Πάντοτε δὲ ἔτρεμα μήπως ἀκουσίως μου γεννηθῇ αἰτία νὰ γνωσθῇ ἡ καταγωγὴ μου καὶ ἀποκαλυφθῇ τὸ μυστικόν μου. Οὕτω νῆδύκησεν ὁ Θεός, ἡ ἁμαρτία τοῦ πατρός μου νὰ κρέμαται αἰωνίως ὡς δαμόκλειον ξίφος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου. Ὑποκύπτω λοιπὸν καὶ ὑποφέρω.

• Ὑπομένω χωρὶς λύπην τὸ πεπρωμένον, ἄλλως τε δὲν εἶμαι καὶ ἀχάριστος. Ὑπῆρξαν καὶ δι' ἐμὲ ὀλίγα ἡμέραι εὐτυχίας. Σήμερον τὸ πρῶν, ἐπειδὴ πλησιάζει ὁ καιρὸς, καθ' ὃν θὰ εἰσέλθω εἰς τὴν μονήν, ἐξωμολογήθην· τίποτε δὲν ἀπέκρυψα εἰς τὸν μελίχιον πνευματικόν μου. Ἄχ, τότε μόνον ἐνθυμήθην τὴν ἀγνὴν νεότητά μου, τὴν μητέρα μου, τὴν δυστυχῆ, καὶ ἔκλαυσα... ἐνθυμήθην καὶ... ἀλλὰ